

μόνον του θά μάθη να βρῆται. Δεν χρειάζεται καμμία βία».

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΗΣ ΜΗΤΡΟΣ

Τώρα ἄς ἐξετάσωμεν τὸ ζήτημα τῆς τροφῆς τῶν βρεφῶν. Ἡ μόνη τροφή τὴν ὁποῖαν τὸ βρέφος ἔμπορει νὰ εὐκολογωνήσῃ, εἶναι τὸ μητρικὸν γάλα.

Μόνον μέσα αὐτὸ τὸ γάλα εὐρίσκονταί ὑπὸ τὴν ἀπλουστάτην των μορφήν ὅλα τὰ ἀναγκαῖα διὰ τὴν θρέψιν τῶν βρεφῶν, στοιχεῖα. Κάθε ἄλλη τροφή προκαλεῖ στομαχικὰς διαταραχὰς τῶν ὁποίων συχνὸν ἀποτέλεσμα εἶναι ὁ θάνατος. Ἐντεῦθεν πηγάζει τὸ ὄρατον καθήκον τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλεται εἰς ἐκάστην μητέρα, τοῦ νὰ τρέφῃ δηλαδὴ ἡ ἴδια τὸ παιδί της. Εἶναι αὐτὸς ἕνας φυσικὸς νόμος καὶ ὅταν καταργουῦνται αἱ σχέσεις μετὰ τὰς ὁποίας ἡ φύσις συνέδεσε τὴν μητέρα μετὰ τὸ παιδί, τότε τὸ τελευταῖον τοῦτο καταδικάζεται μοιραίως εἰς θάνατον. Εἶναι μίᾳ ἀλήθειᾳ αὐτὸ, τῆς ὁποίας τὰ παραδείγματα εἶναι πρόσφατα καὶ πολυάριθμα καὶ εὐρίσκονται εἰς ἐπιστημονικὰς στατιστικάς.

Εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἡ μητέρα ὑπερρεῖς διὰ νόμου νὰ βυζαίνῃ τὸ παιδί της. Κατὰ τὸν Μεσαίωνα αἱ ἀριστοκράτιδες μετ' ὑπερηφανείας ἔτρεφον τὰ τέκνα των. Ἀναφέρεται μάλιστα καὶ τὸ ἔξης: Ἡ σύζυγος τοῦ Λουδοβίκου ΙΧ, ὅταν ἔμαθε ὅτι κατὰ τὴν ἐπιγοήμερον ἀδιαθεσίαν της, μία τῶν κυριῶν τῆς τιμῆς ἐδύλαξε τὸ παιδί της, ἔβαλε τὸ δάχτυλον στὸ στόμα τοῦ παιδιοῦ της καὶ τὸ ἔκανε νὰ ξερᾷ τὸ ξένον γάλα λέγουσα: Ποτὲ δὲν θὰ ἐπιτρέψω εἰς ἄλλην γυναῖκα νὰ μοῦ βεαρπάσῃ τὸ πρῶτον μητρικὸν καθήκον.

Ὁ ἠραιότερος αὐτὸς πίναξ, τὸν ὁποῖον βλέπετε, ὑφίσταται εἰς τὸ πινέλον τοῦ περιφήμου ζωγράφου Φραγκουάρι καὶ παριστάνει γυναῖκα τῆς ἀριστοκρατίας τοῦ μεσαίωνα νὰ βυζαίνῃ ἡ ἴδια τὸ παιδί της κάτω ἀπὸ πλατύφυλλον δένδρον.

Τὸ κυριώτερον καθήκον μιᾶς μητρός εἶναι νὰ δηλήσῃ τὴν μόνην της, μετὰ τὸ καθαρόν μητρικὸν γάλα, τὸ παιδί της. Ὡς κοινὰ γὰρ ἀισθάνεται ἡ μητέρα ὅταν βλέπῃ τὸ παιδί της νὰ γέρνῃ τὸ κεφάλαιον του πάνω εἰς τὰ φουσκωμένα ἀπὸ τὴν μητρικὴν ἀγάπην, στήθη της. Τὸ αἶσθημα τοῦτο τῆς μητρός, τὸ ἀπέδωκεν μετὰ τελειότητα μόνον ὁ διάσημος ζωγράφος Λεομὲν εἰς τὸν ἀνωτέρω πίνακα του.

Κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας παραδόξως αἱ μητέρες παρημέλησαν τὸ πρῶτον τους τοῦτο καθήκον καὶ ἀνέθηκεν τὴν διατροφήν των παιδιῶν των εἰς διαφόρους τροφῆς (παραμάνας). Καὶ ἔξῃ ἐξηκολούθει νὰ ἐπικρατῇ αὐτὴ καὶ σήμερον αὐτὴ ἡ καταστρεπτικὴ διὰ τὴν ἀνθ.ωπότητα συνήθεια, ἂν δὲν ἐνεφανίζετο ἕνας Ρουσῶ, ὁ μέγας αὐτῆς φιλόσοφος, ὁ ὁποῖος διὰ τῶν συγγραμμάτων του ἐστιγμάτισε τὴν συνήθειαν ταύτην.

Σήμερον τὸ ἔργον τοῦ Ρουσῶ, συνεχίζει λιαν ἐπιτυχῶς ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη, ἡ ὁποία καταδικάζει καὶ χαρακτηρίζει ὡς «Βρεζοντόνον» κάθε ἄλλην τροφήν τῶν βρεφῶν ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μητρικὸν γάλα.

Ἡ ἱατρικὴ ἐπιστήμη ἀπέδειξε διὰ πειραμάτων ὅτι τὰ ξένα γάλατα, εἶναι ἐστία μικροβίων χολέρας, φθίσεως, διεφθερίτου καὶ παντοειδῶν ἄλλων ἀσθενειῶν.

Λοιπὸν, Ἑλληνίδες μητέρες, χωριάτισες καὶ ἀριστοκράτισες, καταργήσατε τὰς παραμάνας, καὶ προτινάτε τὸν μαστὸν σας εἰς τὸ στόμα τοῦ παιδιοῦ σας, διότι μόνον ἀπὸ τὸν ἰδικὸν σας μαστὸν θὰ ἀντλήσῃ τὸ παιδί νέας δυνάμεις, καὶ μόνον ἔτσι θὰ τὸ βλέπετε ζωηρὸ καὶ μετὰ καταλόκινα μάγουλα.

ΤΕΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΡΟΠΙΟΥΧΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ ΜΑΣ

Ἐπὶ τῆ ἐπανόδῳ αὐτοῦ ἐκ τῶν μερῶν τοῦ θριάμβου του.

Φέρνεις τροπικὰ θριάμβους!... μὰ καὶ τί χροσὲς ἐλπίδες
Εἰς τὸν κόσμον δὲ χαρίζεις, μετὰ τὰ τροπικὰ αὐτά.
Σὲ ψυχὰς σκοτεινωσάμενες πόδες δὲν σκορπῆς ἀχιῦδες,
Πόσα μάτια δὲ στεγνάνεις ἀπὸ δάκρυα φοιητὰ!

Ὁ διάδοχος, Κωνσταντῖνος ἄμα τῆ ἐξόδῳ του εἰς τὰ Ἰωάννινα, μεταβαίνει εἰς τὴν μητρόπολιν πρὸς δασολογίαν.

Μοιάζεις τ' ἄστρο τῆς Αἰγούλας,
τὸ λαμπρὸ καὶ ἀγαπημένον,
Ποῦ προβάθει καὶ μαγεῖται
καὶ σκορπᾷ τὴ ζωὴ,
Καὶ τὸ φῶσμά της Αἴθρας,
τὸ λεπτὸ καὶ μωρομένον,
Ποῦ μᾶς κάνει περὶ καθάρια,
ποτὸ πλατειά, κάθε πνοή.

Καὶ τὰ σπλάγγνα τῆς Πατρίδος
ἔκαμες πολὺ μεγάλα,
Καὶ τὸ αἷμα τῆς καρδιάς της
τώρα φθάνει ὡς ἐκεῖ,
Ποῦ δὲν ἄφωαν παιδιὰ της
νὰ βυζιάζουεν τὸ γάλα,
Τὸ ἀγνὸ καὶ ζωογόνο,
οἱ ἐχθροὶ μῖς οἱ κακοί.

Κι' εἰν' Ἀνάστασις τὸ γάλα
τῆς Ἑλλάδος, καὶ εὐτυχία,
Εἶνε τῶν πτωχῶν τὸ μῖνον,
εἶνε τῆς ζωῆς χαρὰ,
Τὸ φῶς εἶνε τῆς ψυχῆς μας,
εἶν' Ἑλευθερία θεῖα,
Βάλσαμο εὐεργεσίας,
ἀντοχή στὴ συμφορὰ.

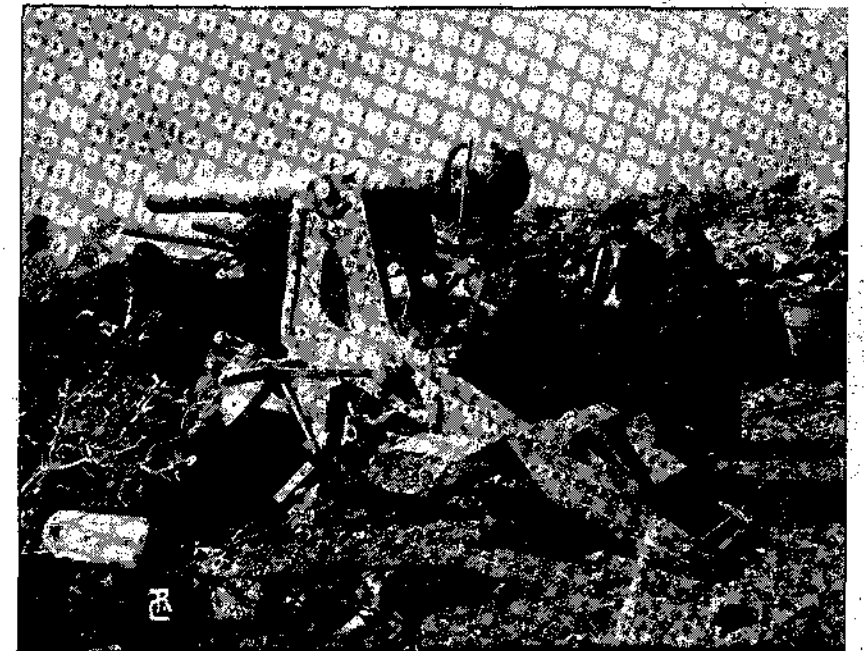
Με Σημαῖες ἀπὸ σφαίρας καὶ ὀβίδες τρυπημένες,
Μελαῖοι ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ τῆς μάχης τὸν καπνὸν,
Με στολές, ληρὰ τὰ βράχια καὶ τίς λόγχες ξεσοχισμένες,
Με τὸ μέτωπο σὺν ἄστρο, καὶ ματιὰ σὺν κεραινῶν,

Καὶ μονάχα τέτοιο γάλα εἰμποροῦσε νὰ σὲ θρῆψῃ,
Νὰ σὲ καμῆ τροπαιοῦχο καὶ Τιτᾶνα ξακουστό,
Τὸ σπαθὶ σου τοῖς βαρβάρους με δρομὴ νὰ καταστρέψῃ
Καὶ τὰ Ἑθνη νὰ θαυμάζουεν τὸν Ἑλληνικὸν Στρατό!

Με τὸ δάφνινον στεφάνινον
εἰς τὸ τίμιον κεφάλινον,
Με λεβέντικο τὸ σῶμα
καὶ τὸ βῆμα σταθερὸν,
Με καρδιὰ ποῦ προδύμ' εἶνε
γὰ ἄλλο πόλεμον καὶ πάλιν,
Πατεῖς πάλιν τῆς Ἀθήνας
τ' ἅγιον χώμα καὶ ἱερὸ!

Ἀπὸ δυὸ λαμπροῦς πολέμους
τιμημένους, μᾶς γυρίζεις,
Σὲ νυτίζει ἡ ματιὰ μας,
καὶ ἡ καρδιὰ μας σκορπᾷ,
Καὶ μετὰ καινοῦργον λάμψιν
μαγεμένη μᾶς φωτίζει,
Κι' ἡ ψυχὴ μετὰ περηφάνειαν
Ἑθνικὴν Σὲ χαίρειν.

Ἐρχεσθε καὶ φέρνεις Νίκας,
σὺν τῶν Ὀλυμποῦ μεγάλαις,
Ποῦ φωτίζουν τοῦ Ἀπείρου
καὶ τὴν περὶ μικρῆ γωνιά.
Νίκας τέτοιες, ποῦ δὲν εἶδαν
οἱ αἰῶνες ὅμοιες ἄλλες,
Νίκας ποῦ μινῶν τὸ φθόνον,
καὶ ἰθαλῶν τὴ σκοτεινιά.

Τουρκικὰ πυροβόλα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Μπιζανίου καταστραμμένα ὑπὸ τῶν Ἑλληνικῶν ὀβιδῶν.

(Ἐκ τοῦ Β' μέρους τῶν πατριωτικῶν ποιημάτων «ΠΑΤΡΙΣ» τοῦ κ. ΑΝΤ. ΜΑΥΡΟΥΚΑΚΗ (ψυχιάτρου) ἄρτι ἐκδοθέντος ὑπὸ τοῦ Βιβλιοπωλείου Δ. Δημητράκου Σταδίου 56.)

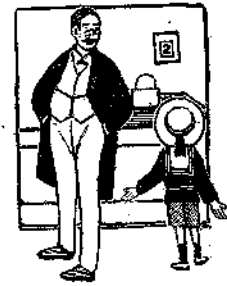
ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΗΣ ΧΕΙΜΑΡΡΑΣ

(Από τα γεγονότα του 1912)

Ήτο πρωί. Ο ούρανος είχε σκεπασθῆ με μαύρα σύννεφα και ἐσκότηζε στή λυπημένη Φύση τὰ σιγαλά του κλάμματα. Κάποιος κρότος βαθύς ἐφθασεν ἔως τὸ χωριό, πού ἐμοιάζε σὰν κρότος κανονιοῦ καὶ σὰν παρατεταμένη βόη ἀπὸ τουφεκία.

Ἐνας βοσκὸς πού εἶχε ἀκούσει ἀπὸ τὸ βουνὸ τὰ κανόνια καὶ τὰ τουφεκία, κατέβηκε βιαστικά γιὰ νὰ σκορπίσῃ στὴν κώμη τὴν ἀπαίσια εἴδησι «οἱ Ἀλβανοὶ πλακώσαν».

Θεῖος:— Πού εἶσθε τόρα εἰς τὴν Φυσικὴν ἱστορίαν;

Ἄνεψιός:— Εἰς τὰ πουλιά, θεῖε.

Θεῖος:— Δὲν μοῦ λές, ποῖο πουλί σοῦ ἀρέσει περισσότερο; τὸ ἀηδόνι ἢ τὸ καναρίνι;

Ἄνεψιός:— Ὅχι, ὄχι θεῖε! μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ χίνα, ψητὴ μὲ πατάτες!!

Ἡλ. Δ. Πέτρος

γιὰ τὴ μεγάλη νίκη.

Καὶ ἔτσι τὸ πέσιμο τῶν Ἰωαννίνων ἐωρτάσθη με τὸν ζωηρότερον τρόπον καὶ με τὴ μεγαλύτερη χαρὰ, ἐν ᾧ ἀκόμη ὁ στρατὸς μας δὲν εἶχε καταλάβει οὔτε τὰ Πέντε Πηγιάδια.

Ἡ ἀλήθεια δὲν ἀργεῖ νὰ διαδοθῆ καὶ μία ἀπογοήτευσι μᾶς εἶχε καταλάβει ὅλους.

Καὶ μέσα στὴ λύπη κάποιο φθόρισμα ἐφθασε πῶς ἡ Χειμάρρα νατελήφθη ἀπὸ ἑλληνικὸν ἐθελοντικὸν στρατόν.

Ἄλλοι πού ἤλθαν ἀργότερα, εἶπαν ὅτι ἡ Μοῖρα τῶν ποταμῶν ἀπεβίβασεν ἑλληνικὸν στρατόν ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν ἐνὸς ταγματάρχου. Ἐνας ποταμὸς ἐπωροδόγησε γιὰ τὸ νέο κατώρθωμα καὶ οἱ κάτοικοι ἐνθουσιασμένοι ἐπυροβολοῦσαν γιὰ τὴν ἐκπλήρωσι τοῦ προαιωνίου πόθου.

Ἐίπεν ἔλθει τὸ ἀπόγευμα. Ὁ καιρὸς ἦτο ὁ ἴδιος καὶ μάλιστα πρὸ σκοτεινῶν, ψυχγαλλίζοντας ἀδιάκοπα. Τὸ χωριὸ ἐφανότανε βυθισμένο στὸν ὕπνο λησμονῶντας τὸ τί εἶχε γίνει. Ἐνα δυνατό καὶ ἐνθουσιασμένο ζήτημα... τὸ ἐπανεφέρε στὴ ζωή.

Ἦσαν μερικά παιδιὰ πού εἶδαν πρῶτα-πρῶτα νὰ ἐρχεται κυματίζοντας πέρηφαν ἡ Γαλανόλευκη, ἡ ἐνδοξη σημαία μας, στὴ σκοτεινὴ ἀτμόσφαιρα. Μ' ἓνα ἀτελειωτὸ ζήτημα καὶ με πυκνὸς πυροβολισμοὺς ὑποδύχθηκαν τὸ ἐθνικὸ μας σύμβολο, πού ἔδωσε τὴ μαυρισμένη σκλαβιά τῶν πέντε αἰώνων.

Καὶ ἐθέσαμεν τὸ ἱερὸ γέννημα τοῦ 21 νὰ κυματίζῃ στή γωνία τῆς ἐκκλησίας ἡμεῖς δὲ ἐξεσχίζαμε μικροὶ καὶ μεγάλοι τὰ φέσια, πού ἔδειχναν σὰν ἐφιάλται τὸ μαῦρο παρελθόν.

Ἀίτητος Εὐζωνος

Ο ΑΓΩΝΙΣΤΗΣ ΤΟΥ 21

Ὁ γέρω-Κώστας, εἶχε λάβει μέρος στὸν ἱερὸν ἀγῶνα τοῦ 21 ἦτο τότε στὴν ἀκμὴ τῆς ἡλικίας του, νέος, λεβέντης, ἀπὸ ὅπου περνοῦσε ἐτρικεν ὁ τόπος. Ἐπολέμησε σὰν λιοντάρι στὴν ἐπανάστασι καὶ ἔφαξε πολλοὺς Τούρκους. Ἡ ἐπιθανότητα εἰς τὴν ἐλευσίαν. Ὅταν κατῆλθεν ὁ Ὄθων ὡς βασιλεὺς εἰς τὴν Ἑλλάδα μας, ὁ γέρω-Κώστας ἀπεσώθη εὐχαιριστήμενος, με τὴν συνείδησίν του ἀναπαυμένη, εἰς τὸ χωριὸ του, χωρὶς νὰ ζητήσῃ τίτλους καὶ βραβεῖα καὶ παράσημα. Δι' αὐτὸν ἡ λιγυρὴ του φλογέρα, τὰ λίγα του προδατάκια, τὸ σπιτάκι του πού ὑψώνετο εἰς τὴν μέση τοῦ πρασινομένου του λιβαδιοῦ, τὰ ὀλίγα αὐτὰ ἀπέτελουν τὴν εὐτυχίαν του.

Πρῶτ-πρῶτ μόλις ἐσηκώνετο, ἐρροφούσε ἡδονικώτατα τὸ γάλα του, ἔπειτα ἔπερνε τὰ πρόβατα του καὶ ἀπὸ τὰ ἔφερνε πίσω ἀπὸ τὸ δάσος, τὰ ἄφινεν ἐκεῖ διὰ νὰ μαζοῦν τὸ χορτάρι, αὐτὸς δὲ ἔφερνε σὲ κερμὰ κουφάλα δένδρου καὶ ἐπαίξε με τὴ φλογέρα του τὰ κλέρτικα τραγούδια, τῶν ὁποίων ὁ ἦχος τοῦ ἔφερνε εἰς τὸν νοῦν παλιὰς ἀναμνήσεις, τὴν παλιὰ τὴν ζωὴ, ὅταν με τὸ γιγατάκι γυμνὸ στὸ ἀσταλένιο του χέρι κυνηγοῦσε τὸν τύραννον. Γύρω του θυμάρια ἔγερναν ντροπαλά εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ ἐσκοποῦσαν εὐωδίες καὶ τὰ πουλιά σκαρφαλωμένα στὰ κλαδιά τῶν δένδρων συνῶδευον τὸ τραγούδι του... Τὸ βράδυ-βράδυ μόλις ὁ ἥλιος ἤρχιζε νὰ κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν ἀφρισμένη θάλασσα, ἐμάζευν ἀγριολούλουδα καὶ ἐγύριζε εἰς τὸ σπιτάκι του εὐτυχισμένος... Αὐτὴ τὴ ζωὴ περνοῦσε ὁ γέρω-Κώστας ἀπὸ τότε πού εἶχε παύσει νὰ καπνίζῃ ὁ γκράς. Ὅλιγα χρόνια κατόπιν ὑπᾶνδρευσε τὴν μοναχοκόρην του, ἔπειτα ἐκῆδευσε τὴν σύντροφον τοῦ βίου του καὶ τέλος ὁ αἰώνιος ὕπνος κατέλαβε καὶ αὐτὸν τὸν ἴδιον, ἓνα ἡλιόλουστο ἀπόγευμα, κοντὰ σὲ μίαν βρύσην περιτριγυρισμένη ἀπὸ ἀγριολούλουδα ἐπάνω στὰ κλαδιά πού ἐστίαζαν τὸ κάτασπρο κεφάλι τοῦ παλαιοῦ ἀγωνιστοῦ, ἡ καρδερὶνα ἀνταμωμένη με τὸ γλυκόλαλο ἀηδονάκι, ἐφαλλαν στὸ γέρω τὸ κύνειο ἄσμα...

Νικόλ. Μαδουριδῆς

Ο ΕΥΥΠΝΟΣ ΝΑΥΤΗΣ

Ἐνα μεγάλο τρικάρταρο καράβι ἔπλεε μίαν ἡμέραν τὸν Ἀτλαντικὸν Ὀκεανὸν με ἐμπόρευμα προωρισμένο διὰ τὴν Νέαν Ἰόρκην.

Διδάσκαλος:— Πρόσεξε, Νίκο, σ' αὐτὸ πού θὰ σὲ ἐρωτήσω. Ἐχω 5 μῆλα στὴ μία μου τσέπη καὶ 7 στὴν ἄλλη. Πόσα ἔχω τὸ ἄνω;

Νίκος:— (Μὲ μεγάλην περιέργειαν). Γιὰ νὰ τὰ ἰδῶ;

Ἄν. Τσόκαλης

διὰ τὸν πλοίαρχον του. Εὐρέθη εἰς μεγάλην ἀμνηχανίαν διότι δὲν ἤξευρε πῶς νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀπώλειαν τοῦ

τηλεσκοπίου. Δὲν ἔχασεν ὁμῶς τὴν ψυχραιμίαν του τρέχει, συναντᾷ τὸν πλοίαρχον καὶ τοῦ λέγει:

— Δὲν μοῦ λές καπετάνιε, ὅταν ἓνα πρᾶγμα ἤξεύρομεν πού εἶναι, ἡμποροῦμε νὰ τὸ εἰποῦμε χαμένο;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἀφελῶς ὁ πλοίαρχος.

— Ἐ! τότε τὸ τηλεσκόπιόν σας εὐρίσκεται εἰς τὰ βάθη τοῦ ὠκεανοῦ τὸ ἤξεύρω καλά διότι μοῦ ἔπεσαν ἀπὸ τὰ χέρια... Ὅποτε δὲν εἶναι χαμένο ἄρα δὲν πρέπει καὶ νὰ αὐτοκτονήσετε...

Ὁ πλοίαρχος, ὁ ὁποῖος εἰς καθὲ ἀλλὴν περίστασιν θὰ ἔθετε τέρμα εἰς τὴν ζωὴν του, συνεκρατήθη ἀπὸ τὸν ἐξυπνον συλλογισμόν τοῦ ναύτου.

Κ. Σολδάτος

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἄλγεμα Ἐἶμαι βασιλεὺς τῶν ζώων ἂν με ἀποκεφαλίσῃς καὶ με ἀναγραμματίσῃς, τῆς Γραφῆς ἀνδρὰ ἀρχαίον θὰ ἰδῆς καὶ θάπορήσῃς.

Ἰωάννα Ἀνδριανοπούλου

Τρίγωνον * * * * = ζῶον * * * * = πρόθεσις * * * * = πρόθεσις * * * * = ἀρθρον * * * * = γράμμα

Αἱματομένο Ἔθνος

Ἐρώτησις Ποία πόλις τῆς Νέας Ἑλλάδος εὐρίσκεται ἐπὶ τοῦ ἵππου;

Στ. Π. Νυχᾶς

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 60^{ου} ΦΥΛΛΟΥ

1) Α Ρ α
ε κ τ ω ρ
Μ υ κ Ο ν ο ς
π ε ρ ι Σ τ ε ρ α

2) ὦ ρ α ἰ α
ρ ῆ μ α
ἱ μ α
ἰ α
α

3) Πατήσια (πατεῖς-ἰα)

ΤΑΣ 3 ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: Ἰωαννίνων: Σανθὸς Διαβολᾶκος, Ν. Δημητριάδης, Μαρμαρωμένος Βασιληᾶς, Μιχ. Πασχοπούλου. Πειραιῶς: Θεμιστοκλῆς. Χαλκίδος: Ζωῖτσα Μεγελῆ, Δημ. Βασιλείου. Ἀθηνῶν: Ἰ. Π. Τσοῦλακος, Ν. Κουτσουβέλης, Εὐγ. Ν. Λεωτσάκου, Διον. Παπαμχαλῆ. Τριπόλεως: Χρυσόμαλλον Δέρας. Πειραιῶς: Τόλης Βολωνάσης. Ἁγίου Βασιλείου: Δημ. Σαραλάμπος. Ἡγουμενίτης: Εὐγεν. Μιχαηλίδου. Ἀγριλέζας: Στ. Π. Νυχᾶς. Μεσολογγίου: Κ. Μεσογειτής.

Ἐκ τούτων ἐκέρδισαν διὰ κλήρου οἱ: Κ. Μεσογειτής (ἓνα ἄλμπουμ διὰ κάρτ-ποστάλ). Ἰ. Τσοῦλακος (5 τεύχη τοῦ Καλλιτέχνου).

ΤΑΣ ΔΥΟ ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: Βόλου: Ἐκατόμνη Σαρανταπόρου. Πειραιῶς: Τάκης Γιαννούσης, Εὐθ. Στάθης, Ἡλ. Π. Γεωργιλᾶς, Ἀθηνῶν: Ἐπτανήσιος, Γ. Καρβούνης, Λεωνίδας Ἀρνιώτης, Ἀχ. Μπαλακᾶκης. Κυπαρισσίας: Διον. Ἰ. Πολιώτης. Πύλου: Ἰ. Δ. Πολιώτης. Ἀργούς: Ἐνοσεῖθων Ποσειδῶν, Ἐπ. Κ. Παπακωνσταντίνου, Μᾶνος Οἰκονόμου, Ν. Γκουμογιαννόπουλος, Ἀγαμ. Καμπόσος. Ἰωαννίνων: Ἄν. Κ. Γεωργίου, Δικέφαλος Ἀετός. Πύργου: Κανόνι τοῦ Κιλκίς. Τριπόλεως: Νερσηγηρέτης Ζεὺς, Νέα Γενεά. Ἀμαλιᾶδος: Σωφ. Δ. Βασιλοπούλου, Στ. Δ. Βασιλόπουλος. Μεσολογγίου: Θ. Π. Οἰκονόμου. Λαρίσης: Μιχ. Β. Πάσχος, Ἐλ. Β. Πάσχου. Πατρῶν Γερ. Γ. Δρακόπουλος. Κορίνθου: Π. Δημητρακόπουλος.

Ἐκ τούτων ἐκέρδισαν διὰ κλήρου οἱ: Στ. Παπακωνσταντίνου (5 τεύχη τοῦ Καλλιτέχνου), Α. Γεωργίου, (3μηνον συνδρομῆν).

ΜΙΑΝ ΜΟΝΟΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΗΝ ΟΙ: Πύργου: Διαβολὸς Εὐδᾶτος, Π. Π. Πετρόπουλος, Περίφημος Σούδα. Ἀθηνῶν: Ἰ. Ρουβινέτης, Ν. Ρουβινέτης. Ἀργούς: Εὐγὴ τῆς Μάννας. Ἀμαλιᾶδος: Σακ. Δ. Βασιλοπούλου. Κυπαρισσίας: Γ. Κ. Μιχαλόπουλος. Πύργου (Τρίφυλλας): Γ. Κ. Μιχαλόπουλος. Λαρίσης: Σωτ. Β. Πάσχος.

Ἐκ τούτων ἐκέρδισαν διὰ κλήρου οἱ: Στ. Πάσχος, (ἓνα τεύχος τοῦ Καλλιτέχνου)

ΛΥΣΙΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ 60^{ου} ΦΥΛΛΟΥ

Εμβερ - βέης

ΟΡΘΗΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΙ: Βόλου: Ἐκατόμνη Σαρανταπόρου, Ἰωαννίνων, Σανθὸς Διαβολᾶκος, Ἄν. Κ. Γεωργίου, Ἀήττητος Εὐζωνος, Δικέφαλος Ἀετός, Μ. Πασχοπούλου, Μαρμαρωμένος Βασιληᾶς, Πειραιῶς, Ἐμμ. Καρατζᾶς, Θεμιστοκλῆς, Δημ. Κ. Κόκκινος, Ν. Κριεζῆς, Ἡλ. Π. Γεωργιλᾶς, Θεμ. Καλαφάτης, Κ. Ζανῆς, Βουλγαροκτόνος, Δαμ. Ν. Σκαπινᾶκης, Χαλκίδος: Ζωῖτσα Μεγελῆ, Δημ. Βασιλείου, Ἀθηνῶν: Ἐπτανήσιος, Διον. Παπαμχαλῆ, Ἰ. Π. Τσοῦλακος, Νικ. Κουτσουβέλης, Ἐμμ. Μ. Φλωράκης, Γρηγ. Λιθιεράτος, Γ. Καρβούνης, Ἀχ. Μπαλακᾶκης, Ἄν. Παπαδάτος, Ἡλ. Ἀθανασιάδης, Ἰ. Ρουβινέτης, Ν. Ρουβινέτης, Λεων. Ἀρνιώτης, Εὐγ. Λεωτσάκου, Κυπαρισσίας: Διον. Ἰ. Πολιώτης, Γ.Κ. Μιχαλόπουλος, Πύλου: Ἰ. Δ. Πολιώτης, Πύργου: Κανόνι τοῦ Κιλκίς, Π. Π. Πετρόπουλος, Διαβολὸς Εὐδᾶτος, Ἄνδρ. Χ. Ἀλεξόπουλος, Περίφημος Σούδα, Σούδλαση: Δ. Χαραλάμπος, Σπάρτης: Θ. Γ. Ἐμμήλιος, Στ. Καπετανάκης, Π. Βαρακόπουλος, Γ. Καπετανάκης, Τριπόλεως: Χρυσόμαλλον Δέρας, Νερσηγηρέτης Ζεὺς, Νέα Γενεά, Ἀργούς: Ἀγαμ. Καμπόσος, Κ. Β. Δουβίκας, Γ. Ν. Μαρῖκος, Ἀλ. Ἀλωνιστιώτης, Σπυρ.Κ. Παπακωνσταντίνου, Κ. Β. Δουβαριδᾶς, Μᾶνος Οἰκονόμου, Εὐγὴ τῆς Μάννας, Κορίνθου: Π. Δημητρακόπουλος, Σύρου: Νεράιδα τῆς Αἴμνης, Ἰ. Β. Σκούρας, Ἀθηνᾶ Β. Σκούρα, Ἀμαλιᾶδος: Στ. Δ. Βασιλόπουλος, Μεσολογγίου: Θεόδ. Π. Οἰκονόμου, Κ. Μεσογειτής, Πύργου (Τριφυλλίας) Γ.Κ. Μιχαλόπουλος, Λαυρίου: Ἀνδριάντα Δελατώρα, Ἁγίου Βλασίου: Εὐγενία Μιχαηλίδου, Ἀγριλέζας: Στ. Π. Νυχᾶς, Πατρῶν: Γερ. Γ. Δρακόπουλος, Κ. Παπαγεωργίου.

Ἐκ τούτων ἐκέρδισαν διὰ κλήρου οἱ: Κ. Παπαγεωργίου, (5 τεύχη τοῦ Καλλιτέχνου), Εὐγενία Μιχαηλίδου, (ἓνα Σέρλοκ Χόλμς) Γερ. Δρακόπουλος (ἓνα ἀμερικανικὸν κονδυλοφόρον), Ἄνδρ. Δελατώρα, (μῖαν Νῆσον τοῦ Αἰγαίου) Γρ. Λιθιεράτος, (ἓνα τεύχος τοῦ Καλλιτέχνου), Νεράιδα τῆς Αἴμνης, (ἓνα ἀμερικανικὸν κονδυλοφόρον).

ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΑΛΗΣ

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ἀγαπητά μου ἀνήγρια,

Οἱ ἕξ αὐτοὶ κύριοι εἶναι ἡ Διεθνὴς Ἐπιτροπὴ, τὴν ὁποίαν ἔστειλαν αἱ ἕξ Μεγάλαι Δυνάμεις διὰ νὰ καθορίσουν τὰ νότια σύνορα τῆς Ἀλβανίας. Εἶναι ἕνας Αὐστριακός, ἕνας Γάλλος, ἕνας Ἀγγλος, ἕνας Ρώσος, ἕνας Ἰταλὸς καὶ ἕνας Γερμανός.

Καὶ οἱ ἕξ αὐτοὶ κύριοι ἀντάμασαν εἰς τὸ Μοναστήριον καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐξεκίνησαν διὰ τὴν Ἠπειρον διὰ νὰ ἴδουν ἂν τὰ μέρη, τὰ ὁποῖα κατέχει ὁ Ἑλληνικὸς στρατός κατοικούνται ἀπὸ Ἑλλήνας ἢ Ἀλβανούς. Θὰ τὸ καταλάβουν δὲ τοῦτο ἀπὸ τὴν γλῶσσαν ὅπου οἱ κάτοικοι ὁμιλοῦν.

Ἄν ὁμιλοῦν Ἀλβανικὰ εἶναι Ἀλβανοὶ καὶ ἂν ὁμιλοῦν Ἑλληνικὰ εἶναι Ἕλληνες!

Κοντεύουν δηλ. νὰ μᾶς εἰποῦν ὅτι οἱ Ὑδραῖοι καὶ οἱ Σπυριώται εἶναι Ἀλβανοὶ! καὶ ἔτσι καὶ ὁ Μισούλης καὶ ὁ Κουτουριώτης, εἶναι Ἀλβανοὶ διότι εἶναι ἀπὸ νησιά ὅπου ὁμιλοῦν Ἀλβανικὰ!

Τέλος πάντων! Τώρα ἐπισκεφθήσαν μίαν πόλιν τὴν ὁποίαν ἡ Ἑλλὰς δὲν ἐννοεῖ νὰ τὴν χάσῃ καὶ αὐτοὶ δὲν ἐννοοῦν νὰ τῆς τὴν ἀφίσουν. Μόλις εἰσῆρχοντο εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν συνήντησαν ἕνα παιδάκι. Αὐτὸς ὁ κεντὸς μὲ τὸ πούρο στὸ στόμα, ὁ κ. Λάμπια, διὰ νὰ δείξῃ εἰς τοὺς συναδέλφους του ὅτι ἡ πόλις αὐτὴ εἶναι Ἀλβανικὴ λέγει εἰς τὸ παιδάκι: γιὰ τὰς κατοῦντ γι ντιαλοῦς; (*)

—Δὲν καταλαβαίνω τί μοῦ λέγετε! ἄπαντᾶ ὁ μικρός. Κόκαλο ὁ κ. Λάμπια! Τώρα φεύγουν ἀπὸ τὴν πόλιν αὐτὴν καταλυπημένοι καὶ πηγαίνουν εἰς ἄλλην νὰ εὔρουν Ἀλβανούς.

Ψεφτε νὰ μοῦ εἴπητε ποία εἶναι αὐτὴ ἡ πόλις ὅπου τὸ μικρὸ αὐτὸ παιδί τοὺς ἔδωκε ἕνα καλὸ μάθημα; Θὰ τὴν εὔρητε εὐκόλα, ἂν πάρετε ἀπὸ τὸν Αὐστριακὸν δύο γράμματα καὶ ἀπὸ ἕνα μόνον γράμμα ἀπὸ καθένα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, δηλ. ἕνα ἀπὸ τὸν Γάλλον, ἕνα ἀπὸ τὸν Ἀγγλον, ἕνα ἀπὸ τὸν Ρώσον, ἕνα ἀπὸ τὸν Γερμανὸν καὶ ἕνα ἀπὸ τὸν Ἰταλόν, ἦτοι ἐν ὄλῳ 7 γράμματα. Ἀναμένω νὰ μοῦ γράψετε μέχρι τῆς 15 Δεκεμβρίου. Δῶρα θὰ δώσω τὰ τοῦ προηγουμένου φύλλον.

—•••—

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καὶ ἐγὼ καὶ ὁ κ. Δημητράκος ἐλάβομεν πλείστας ἐπιστολάς διὰ τῶν ὁποίων μᾶς παρακαλοῦν οἱ γράφοντες νὰ τοὺς πληροφορήσωμεν ἐὰν ὁ Σέρλοκ Χόλμς, ὁ Νάτ Πίνκερτων, ὁ Ἄρσεν Λουπέν, ὁ Ζιγκομάρ, ὁ Νικ. Κάρτερ εἶναι πρόσωπα ὑπαρκτά καὶ πραγματικὰ ἢ ὄχι.

Ἐπὶ ὅλων τούτων ἀπαντῶμεν τὰ ἑξῆς:

«Θετικὸν καὶ ἀναμφισβήτητον εἶναι ὅτι ζῆ ἐν Λονδίῳ τώρα, ὁ πραγματικὸς συγγραφεὺς τῶν κατορθωμάτων τοῦ

Σέρλοκ Χόλμς κ. Α. Κόναν Ντόυλ (Conan Doyle). Οὗτος ἔγραψε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἰς δύο τόμους 14 διηγήματα ἀναφερόμενα εἰς τὰ κατορθώματα ἐνὸς φοβεροῦ ἀστυνομικοῦ ὀνομαζομένου Σέρλοκ Χόλμς. Ὁ πρῶτος τόμος ὀνομάζεται «Κατορθώματα τοῦ Σέρλοκ Χόλμς», καὶ ὁ δευτέρος τόμος «Νέα κατορθώματα τοῦ Σέρλοκ Χόλμς» καὶ περιέχουσιν 1) τὸ Κ.Κ.Κ. ἢ πέντε κουκούττα τοῦ πορτοκαλλιοῦ, 2) τὸν Σὺλλογον τῶν πυρροτριχῶν, 3) τὸν ἐπαίτην τῶν Ναυπηγείων, 4) τὸ Γαλάζιο Ρουμπίνι, 5) τὸ Μυστήριον τῆς καιλῆδος τοῦ Μπόσκομπ, 6) τὸ Σκάνδαλον τῆς Βοημίας, 7) τὸ ἐκ βηρύλλων διαδόημα, 8) τὴν ἐξαφάνισιν τῆς Νύμφης 9) τίς κόκκινες ὀκείες, 10) Σίλβερ Μπλάτι, 11) Γκλώρια Σκῶτ, 12) τὸν δάκτυλον τοῦ μηχανικοῦ, 13) περίπτωσιν ταυτότητος, 14) τὸ πλουμιστὸ φεῖδι.

Κατόπιν ἐξέδωκε καὶ ἄλλους τόμους καὶ ἐξακολούη νὰ ἐκδίδῃ. Τὸ καθένα ἀπὸ τὰ 14 ταῦτα βιβλιάρια περιέχει καὶ ἕνα κατόρθωμα τοῦ Σέρλοκ Χόλμς χωρὶς νὰ σχετίζεται με ἄλλα.

Τὰ βιβλία αὐτὰ μόλις ἐξεδόθησαν ἔγιναν ἀνάρπαστα καὶ ἀνετυπώθησαν καὶ μετεφράσθησαν εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου, ἀνέδειξαν δὲ ἀμέσως τὸν κ. Κόναν Ντόυλ ὡς παγκόσμιον συγγραφικὴν κορυφὴν, διότι ἐδημιούργησε πρωτότυπον εἶδος πνευματικῆς τροφῆς τοῦ ἀνθρώπου, ἐκ τοῦ πραγματικοῦ καὶ καθημερινοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ἀπαραιτήτου καὶ χρησιμοῦ εἰς πάσης τάξεως καὶ ἡλικίας ἀνθρώπων ἀπὸ τοῦ παιδιοῦ μέχρι τοῦ γέροντος καὶ ἀπὸ τοῦ ἐργάτου μέχρι τοῦ σοφοῦ. Ὅλοι τότε ἐσπευσαν—ὅπως καὶ σῆς τώρα—νὰ μάθουν, ἂν ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἦτο πρόσωπον πραγματικὸν ἢ ἔχι καὶ οἱ ἐν Λονδίῳ ἐζήτουν προσωπικῶς παρὰ τοῦ Κόναν Ντόυλ νὰ τοὺς τὸν συστήσῃ.

Ἐξ ὧν εἶναι γνωστὸν κανεὶς δὲν κατώρθεως νὰ γνωρίσῃ προσωπικῶς τὸν Σέρλοκ Χόλμς. Πιστεύεται ὅμως ὅπὸ τοῦ ἐπισήμου καὶ ἀνεπτυγμένου κόσμου ὅτι πρόκειται περὶ πραγματικοῦ ἀστυνομικοῦ, φίλου στενοῦ καὶ ἀγαπίστου τοῦ Κόναν Ντόυλ. Πολλοὶ μάλιστα ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Κόναν Ντόυλ, δι' αὐτὸ, ὅπως σῆς ἔγραψα καὶ εἰς προηγουμένον φύλλον, ὅταν ἡ Γαλλικὴ δικαιοσύνη εὔρεθῃ πρὸ τοῦ μυστηριώδους ἐγκλήματος τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Στάινελ—ὅπου δηλ. εὔρε τὸν σὺζυγον καὶ τὴν μητέρα τῆς κυρίας ταύτης φονεμένους μέσα στὸ σπίτι, αὐτὴν δὲ τὴν κυρίαν Στάινελ διδεδυμένην χειροπόδαρα εἰς τὸ κρεβάτι τῆς με φῆμωτρον εἰς τὸ στόμα—δι' αὐτὸ λέγω ἡ Γαλλικὴ Δικαιοσύνη ἐζήτησε τὴν γνωμὴν τοῦ Κόναν Ντόυλ καὶ ὄχι τοῦ Σέρλοκ Χόλμς.

Καὶ ταῦτα περὶ τοῦ Σέρλοκ Χόλμς.

Περὶ τῶν Νατ. Πίνκερτων, Νικ. Κάρτερ, Ζιγκομάρ κλπ. γνωρίζω τὰ ἑξῆς.

Ἡ μεγάλη κυκλοφορία τῶν βιβλίων τοῦ Κόναν Ντόυλ ἤνοιξε τὴν ὄρεσιν τῶν διαφόρων μικροσυγγραφέων καὶ τῶν ἐκδοτῶν τοῦ Λονδίνου καὶ ἐδημιούργησε μίαν βιομηχανίαν ἀστυνομικῶν μετὰ διάφορα φανταστικὰ ὀνόματα, ὡς τὰ ἀνωτέρω Νατ. Πίνκερτων, Νικ. Κάρτερ, Ζιγκομάρ κλπ. οἱ ὁποῖοι κατ' ἀπομίμησιν τοῦ Κόναν Ντόυλ ἐξοφουρίζουν καθ' ἑκάστην νέα ἀστυνομικὰ κατορθώματα τῶν ἡρώων των. Τὰ βιβλία ὅμως ταῦτα ἐπειδὴ ἔχουν ὡς βᾶσιν τὴν δεκάρα δηλ. τὸ κέρδος δὲν φροντίζουν καὶ περὶ τοῦ ἠθικοῦ διδάγματος, εἶναι δὲ γεντικῶς ἀκαλλαισθητὰ εἰς ἔκφρασιν χονδροειδῆ εἰς ἰδέας καὶ ἐν γένει ἐπιβλαβῆ εἰς τὸ κοινόν, δι' αὐτὸ ὀλόκληρος ὁ Βῦρωπαϊκὸς τύπος, ἀκόμη δὲ καὶ ὁ Ἑλληνικός, ἔγραψαν καὶ γράφουν ἐναντίον των. Τουναντίον ὅμως πάντες γράφουν ὑπὲρ τοῦ Σέρλοκ τοῦ Κόναν Ντόυλ, ἀλλὰ μόνον τοῦ Σέρλοκ τοῦ Κόναν Ντόυλ, τὸν ὁποῖον πάντες ἀγοράζουν καὶ πρέπει νὰ τὸν ἀγοράζουν εἴτε μικροὶ εἶναι εἴτε μεγάλοι.

Δι' αὐτὸν τὸν λόγον, ἀγαπητοὶ μου μικροὶ, καὶ ἐγὼ σῆς τὸν συνέστησα τόσον θερμῶς καὶ δὲν θὰ παύσω ἀπὸ τοῦ νὰ σῆς τὸν συιστῶ ὡς τὸ ἀριστον, τὸ διδασκτικώτερον καὶ τὸ ἠθικώτερον βιβλίον σας. (Ἡ λοιπὴ ἀλληλογ. εἰς τὸ προσέχε).

(*) Ἀπὸ ποῦτον χωρὶς εἶσαι μικρός;